

Mál nr. 68/2010

M

og

Vátryggingafélagið X v/ábyrgðartryggingar atvinnureksturs (S)

Vinnuslys 26.09. 2006, við notkun á slípirokk.

Gögn.

- 1) Málskot móttakið 26.02. 2010, ásamt fylgiskjölum.
- 2) Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 15.03. 2010.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa.

M var að skera gifshorn með slípirokk þegar skífan í rokknum brotnaði með þeim afleiðingum að hann missti stjórn á rokknum og brotið skaust í löngutöng hægri handar og skar djúpt sár sbr. nánar fyrirliggjandi gögn.

Vátryggingafélagið hafnar greiðsluskyldu. Það telur að slysið verði hvorki rakið til saknæmrar háttsemi eða annarra starfsmanna þess, ófullnægjandi verkstjórnar eða varúðarráðstafana, vanbúnaðar eða annarra atvika eða aðstæðna sem vátryggingartaki beri skaðabótaábyrgð á. Félagið vísar m.a. til þess að M láti þess getið í tjónstilkynningu í febrúar 2008 að hann telji þriðja aðila ekki bera ábyrgð á þessu slysi. Nú byggir hann hins vegar á því að slípirokkurinn hafi ekki verið búinn blaðhlíf og heldur því fram að það hafi verið orsök slyssins. Félagið vísar til þess að verkstjóri muni hins vegar vel eftir atvikum og kveðst nærri fullviss að rokkurinn hafi verið búinn blaðhlíf á hefðbundinni gerð. Slíkt blaðhlíf myndi hins vegar ekki hafa komið í veg fyrir óhapp sem þetta þ.e. þegar blaðið brotnar. Félagið telur að rekja megi slyss þetta til vinnubragða M sjálfs sbr. umfjöllun þess í gögnum málsins. Hann hafi haldið gifshornum fríhendis í annarri hendi en skorið með rokknum í hinni hendinni. M sé faglærður og með 20 ára starfsreynslu. Vinnuveitandinn óskaði ekki eftir rannsókn á tildrögum slyssins eins og skylt var. Þetta valdi því ekki sjálfkrafa að sönnunarbyrði fari alfarið yfir á vátryggingartaka. “Verði ekki séð að ágreiningur sé um annað en það hvort slípirokkurinn hafi verið búinn blaðhlíf en eins og að framan greinir telur félagið ekki sýnt fram á orsakatengsl hvað það varðar.” Félagið telur ósannað að slysið verði rakið til atvika sem vátryggingartaki ber ábyrgð á. Telji nefndin að um vanbúnað hafi verið að ræða sem hafi í för með sér skaðabótaábyrgð telur félagið að skerða beri bótarétt M verulega með vísan til óvarlegrar aðferðar hans við verkið. Hann hafi ekki gert athugasemd við “hinn meinta ágalla” á rokknum.

M telur greiðsluskyldu fyrir hendi sbr. umfjölun hans í málskotinu.

Álit.

Þegar tekið er mið af fyrirliggjandi gögnum þ.á m. menntun og starfsreynslu M hefur ekki verið sýnt fram á greiðsluskyldu þeirrar vátryggingar sem hér um ræðir. Ósannað er að rekja megi slys M til saknæmrar háttsemi starfsmanna S, ófullnægjandi verkstjórnar eða annarra atvika sem S ber skaðabótaábyrgð á.

Hér virðist fyrst og fremst hafa verið um aðgæsluleysi M sjálfs að ræða við framkvæmd verksins. Tvær ódagsettar frásagnir samstarfsmanna M um að hlíf hafi vantað á slípirokkinn breyta ekki ofanrituðu.

Ofanritað er þrátt fyrir að vinnuveitandi M hafi vanrækt tilkynningarskyldu sína til Vinnueftirlits ríkisins. Vöntun á tilkynningu veldur því ekki sjálfkrafa að sönnunarbyrði færist yfir á vátryggingartaka. Það er metið hverju sinni með hliðsjón af atvikum öllum hvaða áhrif slík vanræksla hefur.

Niðurstaða.

Greiðsluskylda er ekki fyrir hendi.

Reykjavík 7. apríl 2010

Rúnar Guðmundsson hdl.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.